

Armoede, dronkenschap, zelfmoorden in het getroffen gebied waren de gevolgen van de verloren strijd van de mijnwerkers. Zijn vader was aan een rolstoel gekluisterd en zijn moeder werkte als schoonmaakster in een hotel bij de haven. Het was thuis grauw, armoedig en de situatie uitzichtloos. Barron vertrok naar Bristol en nam dienst in het Britse leger. Zijn ouders bezocht hij nog maar zelden, hij werd er altijd overvallen door hun geklaag en het slachtofferschap. Hij kon er slecht tegen. Zijn vader stierf al snel en op de dag van de begrafenis had Barron de hoeren van Swansea opgezocht en was apezat geworden. Hij zwoer nooit meer terug te keren naar zijn ouderlijk huis, de spaarzame bezoeken vraten hem op. Tijdens een missie in Afghanistan stierf zijn moeder en hij wees de mogelijkheid van het bijwonen van haar begrafenis in Swansea af. Hij betaalde de kosten voor een mooi bloemstuk met lint en hield er onverwachts een gekoesterde vriendschap met een hooggeplaatste *SIS-officer* aan over. Maar daarover later meer.

Barron maakte snel carrière in het leger en wist een beurs te bemachtigen voor een officiersopleiding bij de prestigieuze militaire academie Sandhurst. Zijn belangstelling ging vooral uit naar het inlichtingenwerk en na afsluiting van zijn studie werd hij bij de Britse buitenlandse inlichtingendienst, de *SIS*, geplaatst.

Hij werd meerdere keren naar het Midden-Oosten uitgezonden en promoveerde tot cultureel attaché die gewoonlijk de dekmantel van de hoogste inlichtingenofficier van een Britse ambassade is. Zijn eerste standplaats was Washington D.C. en daarna volgde Parijs. In die steden bouwde hij een netwerk op van contacten binnen de inlichtingendiensten van de Verenigde Staten en Frankrijk, respectievelijk de *CIA* en de *DSGE*.

Barron de Longevity werd geridderd en mocht zich *Sir* noemen. In 2016 werd hij benoemd tot de directeur van *MI6* en was daarmee de

spionnenbaas van het Verenigd Koninkrijk. In feite was zijn benoeming een niet-politieke benoeming, hij kwam voort uit de eigen gelederen van de dienst.

Dat had voor- en nadelen, zoals hij zou ervaren.

Het was nu 2017 en Barron was in de eerste twee jaar na zijn benoeming druk met het verbeteren van de financiering van de dienst en met het verdedigen van de sterk gestegen kosten van geheime fondsen, waarvan de besteding en de resultaten niet bekend werden gemaakt. Veel tijd moest hij ook besteden aan de beperking van reputatieschade van *MI6* die nog steeds in verband werd gebracht met marteling van gevangenen in buitenlandse cellen. Het ergste was wel het terugkerende verwijt dat de dienst niet had kunnen voorkomen dat de politiek met het sprookje van de dreigende massavernietigingswapens van Saddam Hussein, het Verenigd Koninkrijk de oorlog met Irak had ingerommeld. Dit alles kostte hem nog steeds veel tijd en overredingskracht. 'Die bladzijde is omgeslagen' was een veelgehoorde opmerking van de baas van *MI6*.

Sir Barron de Longevity die binnen de dienst met B werd aangesproken, snakke naar een operationeel succes dat de politici hier én aan de overkant van het Kanaal én de Atlantische Oceaan versteld zou doen staan. Het belang van een inlichtingendienst als de *MI6* moest onderstreept worden met een spectaculair succes.

Helaas was dit van geen van de lopende operationele acties te verwachten en dus had B zijn stafleden gevraagd met voorstellen te komen om het voortbestaan van de dienst zeker te stellen.

Hij had meerdere voorstellen ontvangen, waarvan er eigenlijk maar een serieuze overbleef en die kwam van Lord Patrick, *Viscount of Wyndelhem*, in de wandelgangen aangesproken met Pat. Het was een gedurfd plan, simpel in de uitvoering, maar er zaten aanzienlijke risico's

aan vast. Afhankelijk van het resultaat van de actie, zou de moeizaam onderhandelde atoomdeal met Iran kunnen mislukken. Er zouden militaire acties van bijvoorbeeld Israël kunnen volgen en een diplomatiek schandaal ten nadele van het Verenigd Koninkrijk was zeer wel denkbaar.

B bladerde door het voorstel van Pat en hij las dat de opsteller de kans van slagen op minder dan vijftig procent schatte en dat deze de kans op negatieve *fall-out* tamelijk groot vond.

Maar als het slaagde, was de dienst voor de komende jaren onder de pannen en zou er in *Whitehall*, in *Langley* en in Parijs met respect over *MI6* worden gesproken.

B wist eigenlijk niet zoveel van Pat. Lord Patrick was nog niet zo lang geleden zijn baas was geweest die hem aanstuurde vanuit de dienst in Londen. Ze hadden geen privécontact met elkaar gehad, behalve die ene keer, toen zijn moeder overleed en hij in Afghanistan verbleef. Pat, toen nog Lord Patrick voor hem, had hem gebeld en gevraagd of hij zeker was van zijn beslissing de begrafenis van zijn moeder in Swansea niet te willen bijwonen: 'Daar kun je wat aan overhouden Barron, een psychische wond die niet wil helen. Zoiets als *PTSS*, je kent het wel. Afscheid nemen is belangrijk voor je *peace of mind*. Daar kun je last van krijgen, ik moet dat punt in je dossier vermelden.'

Pat had B niet kunnen vermurwen, maar had B wel zover gekregen iets te vertellen over zijn jeugd in Swansea en er was veel opgekropt leed losgekomen.

'Weet je wat,' had Pat gezegd. 'Ik ga in jouw plaats. Ik zal jou vertegenwoordigen.'

Later hoorde B van een oude kennis uit Swansea dat er bij de